

Budapest, 1970. december 30. – Budapest, 1971. augusztus 6.

Apja belgyógyász orvos volt, de szülei korán elváltak. A négy polgári osztály elvégzése után kitanulta a faesztergályos szakmát, majd könyvelői és mozigépész tanfolyamot végzett. 1928-tól négy éven át Párizsban élt, majd hazatérve szakmájában dolgozott 1945-ig. Az 1930-as évek végén bekapcsolódott a keresztényszocialista mozgalomba; 1941 és 1945 között a Magyar Dolgozók Országos Hivatásszervezete egyik központi titkára volt, az Egyházközségi Munkásszakosztályok, a katolikus ipari munkásságot szervező szociális és karitatív egyesületben is szerepet vállalt. Az Új Rend című hetilap munkaügyi rovatának vezetője volt. Az eszperantó mozgalom tagjaként részt vett a világszövetség kongresszusain. 1944 őszén megszökött alakulatától, december elején a Hivatásszervezet központjában mint katonaszökevényt tartóztatták le a Nemzeti Számonkérő Szék emberei. A Sopronkőhida felé irányított transzportból megszökött. 1945-ben a Kereszténydemokrata Néppártban kereste politikai pályáját, majd tavasszal átlépett a Független Kisgazdapártba, szeptembertől fizetett pártalkalmazott volt. Másodmagával létrehozta az FKGP munkástagozatát, ő irányította a kisgazdapárt szervezkedését az ipari munkásság körében. 1945 októberében a budapesti törvényhatósági választások idején az FKGP kormánystáb tagja volt. 1945. november 4-én a fővárosban választották nemzetgyűlési képviselővé; 1947. augusztus 31-én is elindult, de nem jutott be a törvényhozásba. 1946. novembertől az FKGP eszperantócsoportjának vezetője volt. A pártközpont szakmai szervezési osztályán tisztviselőként dolgozott, az alkalmazottak 1948-as lebocsátásáig. Ekkor kilépett a kisgazdapártból, a Rádió- és Filmtechnikai Vállalatnál kapott munkát, kinevezték az áruforgalmi osztály vezetőjévé. 1957-ben jogtalanul elbocsátották, a munkaügyi pert megnyerte, de nem tért vissza munkahelyére, a következő évben az angyalfüldi József Attila Művelődési Ház mozigépésze volt 1967. évi nyugdíjazásáig.